

Ветеринар-травознавець

«Якби довелося починати життя спочатку, не замислюючись, знову образ би професію ветеринара?» – з упевненістю і гордістю розповідає лікар із понад п'ятдесятилітнім трудовим стажем, уродженець Малого Вербоного Петро БОЛКУН. Це людина, яка все життя сумішно і відповідально працювала ветеринаром, лікуючи братів наших менших. Навіть перебуваючи на пенсії, не відмовляє односельцям, якщо звертаються за допомогою, попри ніч чи свято.

Свою мету Петро Васильович методично втілює у житті: спочатку закінчив із відзнакою Млинівський технікум, отримав там початкову кавказьку професію. А згодом продовжив заочно навчатися у Львівському ветеринарному інституті. Ще студентом не обмежувався заочною інституційною програмою – працює, лишившись в місцевий колгосп ім. Шевченка (нині КСП «Шевченківська»).

Ветеринар-травознавець

(Закінчена. Початок на 1-й стор.)

21-річному парубку нелегко було в господарстві з великою поголів'ям рогатої худоби, зате траплявся хоршій людя, підтримував дружний колектив. Не завжди в молодого спеціаліста все вдавалося, бувало, й не знав чортось, адже досвід набувають із роками, практикою, великою багаторічною досвідом. Тому після роботи сів за книжку в пошуках відповідей на всі запитання.

Петро Васильович, окрім основної діяльності, зацікавився лікарськими рослинами. Мав багату літературу про цілющі трави. Разом із сином Богданом любив ходити луками, полями в пошуках того чи іншого мар-зілля. І недарма, адже чоловік хворів на гіпертонію, але досі змінки препаратів не приймає, підтримує здоров'я травами. Також лікує рідних і близьких дивно-настоємками. Із власного досвіду порадив при застуді чи грипі випити чай з мати-мачухи, липи чи мелиси, який полегшить дихання і не завозюють організму. Добрим і вродивим словом завжди заслуженого лікаря ветеринара України з с. Велике Вербоно Наталія Премько.

Чимало досвіду набув саме в ній, це був лікар від Бога, нині таких обдарованих людей мало, ділиться Петро Болкун. – Вона також розумілася на травах і завжди наголошувала, що з природою треба дружити.

Петро Васильович знаний не лише в місцевій околиці. Скажімо, у с. Рометичі Богородицького району його теж добре знають і поважають. Аж на практиці виявився виліки спеціалістом навіть у безнадійних ситуаціях. Приміром, вдавалося кров'я картоплею, лікар сказав, що єдиний вихід – докласти. Господарі не повірили, навіть попросили допомоги в Петра Васильовича, той наважся дочекатися. І хоча це була п'яна вечірня пора, усе ж пойма і врегують тваринку від смерті.

Сільський ветлікар дуже позитивно ставиться до дітей, які прагнуть вчитися. Бо це, каже, найцікавіші роки юного життя. Найбільше завдячує своїм вчителям.

У студентські роки, – пригадує, – навчали вчителі-фронтівки, які казали, що не розуміють того, що в молоді немає прагнення до навчання. Адже коли вони вчилися у післявоєнні роки, книжок було по одній-дві на групу, почергово брали та вчили ночами. А зараз є чимало доступних джерел інформації, та, на жаль, немає бажання...

Продовжити батьківську професію пробував син Богдан, та, провчившись півроку, вирішив забрати документи – не припало до душі. Хоча директор навчального закладу сказав: «Якщо людина до тебе звернеться за допомогою і ти зможеш зарадити, то вже заради цього варто вчитися». Доньки-близнючки закінчили Рівненський гуманітарний університет, здобувши професію менеджера-економіста. Ганна працює ревізором в «Ощадбанку», Олена ж обрала стежину, наближену до Бога – нині послушниця жіночого монастиря. Дружина Галина також трудилася в місцевому колгоспі, завжди розуміла й підтримувала чоловіка в його нелегкій професії.

Одружився Петро Болкун у 25 років, будучи студентом, та навіть поява діточок не збила завзяття до навчання. Навпаки, з посмішкою пригадує:

- Допомагали мені контрольні писати, позасаджують голови під руки, ніби курчата, та з цікавістю слухають, що читаю.

Родина тримає невеличке господарство, корову, коника, який є незамінним помічником у заготівлі корму, сіна. А також лікарських рослин, адже ростуть вони не лише в селі, є й такі, за якими долають шлях аж за сусідній Корост.

- Найкращий лікар – природа, хоча б тому, що виліковує три чверті всіх хвороб і ніколи не відгукується погано про своїх колег, – переконує Петро Болкун – лікар, травознавець, зрештою, просто хороша людина.

Наталія ЯРЕМЕНКО.
Фото на 1-ій стор. автора.